

Lekcja 2

8 lipca

AUTORYTET I EWANGELIA PAWŁA

Tekst biblijny: Ga 1,10

Cel lekcji:

Poznanie: Opisanie tego, jak Paweł definiował autentyczność swojego ewangelicznego powołania i swojego nauczania.

Odczucie: Uznanie dla gorliwości i determinacji, z jakimi Paweł bronił prawdy ewangelii i zwalczał błędne nauki głoszone w Galacji.

Działanie: Postanowienie, by trzymać się mocno prawd *Pisma Świętego* i zdecydowanie wspierać ich obronę.

Plan nauczania

I. Poznanie: Obrona Pawła.

A. Jak pierwsze zdania *Listu do Galatów* wskazują stanowisko Pawła w kwestii jego powołania i autorytetu pozwalającego mu odnosić się do kwestii doktrynalnych i korygować głoszone nauki?

B. Jak osobista historia służby kaznodziejskiej Pawła wspierała jego stanowisko w kwestii jego autorytetu? Jakie potwierdzenie znajdowało stanowisko Pawła w postawie innych przywódców kościelnych?

II. Odczucie: Zapal Pawła.

A. Jakie wyrażenia na początku listu Pawła ilustrują jego silne odczucia wobec niewłaściwych nauk i ich wpływu na wierzących? Dlaczego odczucia Pawła w tej kwestii są tak silne?

B. Jak doktrynalne błędy powodowały spustoszenie w dziejach Kościoła?

III. Działanie: Wezwanie do gorliwej obrony dzisiaj.

A. Wobec jakich szczególnych doktrynalnych wyzwań stoi współczesnych Kościoł - wyzwań wymagających naszego poświęcenia, zdecydowania i odwagi w obronie prawdy?

B. Co musimy zrobić, by nasza obrona biblijnej prawdy była zgodna z dziełem Chrystusa i Jego Kościoła oraz służyła szerzeniu ewangelii?

Podsumowanie: Paweł rozpoczyna swój *List do Galatów* autorytatywnym i związłym nawiązaniem do wyższości darów łaski Bożej oraz zdecydowaną denuncjacją wszelkich nauk sprzecznych z ewangelią.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Koncepcja duchowego rozwoju: Ewangelia głoszona przez Pawła jest wciąż niewzruszoną podstawą chrześcijańskiej wiary. Wszystko w naszym życiu musi być podporządkowane autorytetowi ewangelii.

Tylko dla nauczyciela: Podkreśl fakt, że Paweł broniąc swojego nauczycielskiego autorytetu kierował uwagę na jeden jedyny prawdziwy autorytet: Jezusa Chrystusa.

Internet i inne formy współczesnej techniki umożliwiają „nakręconym” pośród nas niemal nieograniczony dostęp do informacji. Jednocześnie dostęp ten daje nam możliwość „wyłączenia” wszelkich głosów, z którymi się nie zgadzamy albo które są dla nas wyzwaniem. Tak więc nasz światopogląd jest kształtowany przez autorytety, które sami wybieramy jako godne zaufania.

Jednak świat, w który Paweł pisał *List do Galatów*, nie różnił się aż tak bardzo od naszego świata. Wielu ludzi podawało się za autorytety, na różne sposoby uzasadniając swoje stanowisko i podważając stanowiska swoich przeciwników. Wrogowie Pawła, głoszący rzekomą ewangelię, która nie była ewangelią, atakowali Pawła podkopując jego autorytet oraz siejąc zamieszanie i podejrzliwość w Kościele. Paweł odpowiadał na to opierając swój autorytet nie na osobistych zaletach, ale na najpewniejszym gruncie - na poznaniu Jezusa Chrystusa i przesłania ewangelii, którą otrzymał od Niego.

Do dyskusji: Paweł pokładał całą ufność i wiarę w ewangelii, do głoszenia której został powołany, oraz w Tym, który go powołał. W czym ty pokładasz ufność? Kto ostatecznie jest twoim autorytetem?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: W Kościele wczesnochrześcijańskim, podobnie jak we współczesnym Kościele, sednem nauki wiary była osoba Jezusa Chrystusa - Jego życie i działalność. W tamtym czasie Kościół nie miał całego zbioru dokumentów znanych obecnie jako *Nowy Testament*. Jednak ówczesni chrześcijanie mieli pośród siebie żywych apostołów - ludzi, którzy znali Jezusa i przebywali z Nim podczas Jego ziemskiej działalności. Siłą rzeczy apostołom przypisywano znaczne zaufanie i autorytet. Podkreśl znaczenie roli Pawła jako apostoła oraz charakter wysiłków zmierzających do kwestionowania czy umniejszania jego autorytetu.

Komentarz biblijny

I. „W mądrości, która mu jest dana” (przeczytaj 2 P 3,15-16).

Większość dobrze poinformowanych studentów *Biblii* jest świadomych tego, że pierwsi chrześcijanie nie mieli innego *Pisma Świętego* jak tylko *Stary Testament*, zaś *Nowy Testament*, jaki znamy obecnie, został zebrany dopiero II wieku n.e. A jednak Piotr w swoim liście nawiązuje do listów Pawła jako pism, a przynajmniej sugeruje taki status zrównując je z „innymi pismami”. Tak więc niektórzy bibliści sugerują, iż *2 List Piotra* powstał stosunkowo późno, a

nawet zaprzeczają Piotrowemu autorstwu tego listu. Ich argument opiera się na pytaniu: Skąd autor *2 Listu Piotra* mógł wiedzieć, że listy Pawła mają status *Pisma Świętego*?

Po pierwsze, Kościół wczesnochrześcijański był całkowicie świadomy obecności żywego natchnienia. Apostołowie, w tym także Paweł, byli nie tylko charyzmatycznymi, głęboko uduchowionymi osobami mającymi dobre pomysły i głębokie duchowe zrozumienie, jak współcześni zdolni pastorzy czy nauczyciele. Estyma, jaką się cieszyli, wynikała po części z tego, że znali osobiście żywego Chrystusa i zostali uznani za godnych reprezentowania Go przed światem.

Tak więc to, co napisali apostołowie i czego nauczali, miało szczególny autorytet. Można dyskutować, czy te pisma i nauki były stawiane na jednym poziomie z *Pięcioksięgiem Mojżeszowym* czy księgami prorockimi normatywnego kanonu starotestamentowego. Z pewnością jednak przypisywano im dość wysoki autorytet.

To spostrzeżenie prowadzi nas do szczególnej sytuacji w galackich zborach, do której odnosił się Paweł. Zasadnicza różnica między Pawłem a jego przeciwnikami polegała na tym, że Paweł miał prawo nazywać się i nazywał się apostołem, podczas gdy jego przeciwnicy nie mogli rościć sobie takiego statusu. Można przypuszczać, że gdyby tylko mieli ku temu jakiś pretekst, z pewnością skorzystaliby z niego, a może nawet uciekliby się do kłamstwa, gdyby członkowie zborów nie mieli dostatecznej wiedzy, by je podważyć. Jednak najwyraźniej brak podstaw do nazywania tych fałszywych nauczycieli apostołami był powszechnie znanym faktem. Musieli więc poprzestać na usiłowaniu sprowadzenia Pawła do swojego poziomu: „Do brze, nie jesteśmy apostołami, ale Paweł tak naprawdę też nim nie jest”.

Do przemyślenia: Jak postawa okazywana wobec Pawła przez jego przeciwników manifestuje się we współczesnych próbach podkopywania autorytetu *Pisma Świętego*?

II. Autorytet Pawła (przeczytaj Ga 1,11-14).

Jak zauważyliśmy, przeciwnicy Pawła atakowali go na podstawie jego osobistych cech oraz wiarygodności jego powołania i nauczania. Na pierwszy rzut oka ich argumenty mogły się wydawać rozsądne ludziom w I wieku w grecko-rzymskiej kulturze. Paweł nigdy nie spotkał Jezusa podczas Jego ziemskiej działalności. On sam to przyznał. Tak więc, czy to się komuś podoba, czy nie, nie mógł być postrzegany tak samo jak Piotr czy inni apostołowie.

Ponadto judaizujący przeciwnicy Pawła opowiadali się za tradycją. Poszanowanie dla tradycji było cechą wspólną dla Izraelitów, Rzymian i Greków. W przeciwieństwie do współczesnej wiary w postęp ludzie w tamtych czasach wierzyli, że Złoty Wiek już minął, a od tamtej pory wszystko staje się coraz gorsze. Tak więc to, co istniało w dawnych czasach, uważano za lepsze od tego, co istniało obecnie. Wielu Greków i Rzymian szydziło z tradycji izraelskiej jako dziwnej, odstającej od wszystkiego czy sprzecznej ze zdrowym rozsądkiem. Ale równie wielu patrzyło na nią z pewnego rodzaju podziwem, jako objawienie z czasów, gdy ich przodkowie dopiero wychodzili z mroku barbarzyństwa. Niektórzy z nich wierzyli nawet hellenistycznym Izraelitom takim jak Filon z Aleksandrii, którzy twierdzili (między innymi), że Platon zaczerpnął swoje poglądy od Mojżesza. Krótko mówiąc, innowacje nie były w cenie. Paweł zaś był oceniany, słusznie czy nie, jako innowator.

Jak reagował na to Paweł? Jego przeciwnicy mieli zupełną rację. Nie otrzymał on swojej nauki w wyniku przebywania z Jezusem podczas Jego ziemskiej działalności. Otrzymał ją od zmartwychwstałego, niebiańskiego Jezusa, zasiadającego obecnie po prawicy Ojca w niebie. To objawienie było w tak oczywisty sposób mocne i autentyczne, iż nawet ci, którzy przebywali z Jezusem podczas Jego ziemskiej działalności, musieli je uznać i „wysławiali Boga” za to, że powołał Pawła (w. 24).

Co do tradycji izraelskiej, interpretacji *Pisma Świętego* i religijnej praktyki Paweł stał wyżej niż jego przeciwnicy. A jednak cała ta wiedza nie zdała się mu na wiele! Sprawiała, że wkroczył na złą drogę, a ta doprowadziła go do prześladowania tych samych chrześcijan, którzy teraz twierdzili, że nie jest on wystarczająco ugruntowany w religii izraelskiej. W rzeczywistości, aby stać się apostołem, Paweł musiał odrzucić wiele z tego, co jego przeciwnicy uznawali za oznaki wiarygodności.

Do przemyślenia: W swojej działalności Paweł nie mógł polegać na wielu z tych rzeczy, które inni wykorzystywali jako potwierdzenie ich wartości i samowystarczalności. Na czym opierasz pewność swojego powołania i działania łaski Bożej w tobie?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Przy pomocy poniższych pytań zwróć uwagę uczestnikom lekcji, by opierali swoje życie na autorytecie Jezusa, na którym Paweł opierał swój autorytet nauczycielski i kaznodziejski.

Pytania do przemyślenia

1. Przeciwnicy Pawła opierali swoje nauki na twierdzeniu, że przestrzegają tradycji. Jaka jest rola tradycji w życiu Kościoła i osobistym życiu duchowym wierzących?

2. Pawłowe apostołstwo przypuszczalnie było początkowo dość trudne do przyjęcia dla „filarów” Kościoła w Jerozolimie. Jednak w końcu przywódcy chwalili Boga za to, że powołał Pawła. Nawet nieprzyjaciele Pawła w Galacji nie odważyli się atakować go wprost. Co takiego było w służbie Pawła, co wyraźnie świadczyło o jej autentyczności, tak iż jego przeciwnicy nie byli w stanie łatwo jej podważyć?

Pytania do zastosowania

1. Jak nasze życie może dowodzić sceptykom realności istnienia Boga?

2. Paweł mówi o prawdziwej ewangelii i fałszywej „innej ewangelii”. Czasami różnica między jedną a drugą jest dość trudno dostrzegalna. Skąd możemy wiedzieć, że kierujemy się prawdziwą ewangelią, nawet jeśli fałszywa ewangelia brzmi przyjemnie?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: *List do Galatów* sięga do sedna tego, dlaczego wierzymy w to, w co wierzymy, a więc dotyka kwestii autorytetu. Podkreśl to, że dla chrześcijanina istnieje tylko jeden ostateczny autorytet - Jezus Chrystus i ewangelia, którą żył i którą głosił. Ewangelia pociąga nas, gdy przejawia się w życiu ludzi, podobnie jak autorytet Pawła przejawiał się w skutecznej służbie zmieniającej ludzi. Poniższe zadanie służy oszacowaniu przez uczestników lekcji autorytetów, które przyjmują oraz postawieniu Boga i Jego Słowa na pierwszym miejscu.

Zadanie: Zapytaj uczestników lekcji, skąd wiedzą to, co wiedzą. Na przykład, dlaczego wierzą w istnienie Antarktydy? Ilu z nich tam było? Być może znają kogoś, kto tam był, ale skąd wiedzą, że mogą ufać tej osobie? Gdy uczestnicy lekcji przedstawią dowody wiarygodności autorytetów, które przyjmują, poproś, by porównali je z dowodami wiarygodności *Pisma Świętego*.